

QUAN MADDOX MARCAVA EL RITME

EL 1968 ORIOL REGÀS ES VA FER CÀRREC DE LA DISCOTECA MADDOX, DE PLATJA D'ARO, I LA VA CONVERTIR EN EL LOCAL DE MODA DE LA COSTA BRAVA

Durant la primera meitat dels setanta, Maddox era el gran punt de trobada de molts joves els diumenges a la tarda. La discoteca era com un mercat dels encants: hi havia gent de tot arreu, i la seva singular arquitectura ajudava a crear un clima especial. Regàs hi va aportar concerts d'estrelles com Johnny Halliday o Moustaki, el làser i les gogós. Es va vendre el local el 1980, però Maddox va mantenir l'activitat 25 anys més. El 2005 va ser enderrocat per fer-hi pisos. Avui encara hi ha un solar.

JOAN VENTURA BRUGLAT > TEXT

>> Oriol Regàs.

L'any 1968, Oriol Regàs (Barcelona, 1936-2011), que venia de triomfar amb el Bocaccio de Barcelona, va reobrir la discoteca Maddox, de Platja d'Aro, després de comprar-la a José Casajús i Eladio Ballebó, que tenien el local i el nom, però un negoci en decadència. L'efecte Regàs va ser immediat, i Maddox va viure grans temps durant la primera dècada dels setanta. La seva arquitectura singular, obra de l'arquitecte italià Vicente Carmenati, que vivia a Platja d'Aro, el color blanc que presidia tot el local i la seva distribució circular el feien un lloc excepcional. La pista era al bell mig, i a tot voltant hi havia cercles d'obra amb coixins d'escai

on la clientela podia fer-la petar; i també eren circulars els pòdiums, i els cons que baixaven del sostre amb uns llums espectaculars per a l'època, dissenyats pel també italià Cesare Fiorese.

Regàs havia pensat que Maddox podia ser una de les discos de moda de l'estiu de Platja d'Aro, on ja triomfaven Paladium i, sobretot, Tiffany's. L'èxit va ser tan gran que els primers anys dels setanta Maddox era el centre, el lloc on els diumenges a la tarda es reunia el personal de bona part de les comarques gi-

ronines. Sí, evidentment, també era una discoteca de nit, sobretot a l'estiu, en què els turistes i els estiuiejants esdevenien els reis d'aquesta mena de locals.

El públic autòcton aviat es va fidelitzar. La distribució circular de la disco feia que cada colla es concentrés en un lloc determinat, i així sabies on hi havia els (o les) de Palamós, la gent de Sant Feliu, la de Cassà, la de la Bisbal, la de Llagostera, la de Parlavà, etc. Era com un mercat on tothom muntava la seva paradeta esperant que passés el client o la clienta per iniciar una negociació que podia acabar anant a ballar, prenent alguna cosa al bar de la piscina o, els més agosarats, amb alguna rebotcada a la platja. És clar, sovint eres enviat directament a pastar

L'efecte Regàs va ser immediat i Maddox va viure grans temps durant la primera dècada dels setanta

>> Portada de disc i flyer editats per Maddox. A la dreta, la pista de ball, amb un parell de gogós dalt del pòdium.

fang. A vegades, fent voltes per Maddox, també et senties com un mariner amb un projecte d'amor a cada cantonada que costava que es fes realitat.

Bàsicament s'hi posava música ràpida: rock, rhythm and blues, funky, soul... Però també hi havia estones per al ball lent, i des d'aleshores tinc la cançó *Angie*, dels Rolling Stones, clavada al cor; també el ritme imparabla de *Sex Machine*, del mític James Brown, segurament una de les peces més ballables de la història discotequera, que posaven a l'hora de tancar, i a vegades també el gran Joe Cocker, amb *High time we went*.

«Maddox per Girona»

L'equip de Regàs va proposar al periodista gironí Josep M. Bartomeu la direcció de Maddox (més tard també ho va ser del Long John, de la Bisbal, i de Màquina, de Girona), el qual va dirigir la seva feina als turistes, sobretot francesos, i a l'hivern al públic de la zona, amb la creació de l'eslògan «Maddox

per Girona i Girona per Maddox». Regàs va introduir les gogós dalt dels pòdiums per animar la festa i també va fer instal·lar el primer làser.

Una de les gran aportacions de Regàs a la discoteca van ser les actuacions en directe; no en va també va ser un dels pioners a promoure grans concerts a Barcelona. Aleshores era un fet poc habitual, les actuacions en viu a les discos.

Amb la complicitat de Xavier Miserachs van anar a París a veure artistes, i el primer que van contractar va ser Eddie Lee Mattison, que hi va actuar dos anys. Van fer venir molta altra

gent, com el rocker francès Johnny Halliday, perquè en aquells anys el turisme francès era fonamental a la Costa Brava. Fins i tot, com el mateix Regàs explica en el seu llibre de memòries (*Los años divinos*, Destino), l'any 1970 va organitzar a Maddox una sèrie de concerts per encàrrec de Radio Montecarlo amb Charles Aznavour, Georges Moustaki, Halliday... i fins i tot volien portar Black Sabbath, però al final va actuar Soft Machine.

A vegades, fent voltes per Maddox, també et senties com un mariner amb un projecte d'amor a cada cantonada que costava que es fes realitat

JORDI GALLEGO

>> *Detall del pòdium de Maddox.*

Aquest cronista recorda haver-hi presenciat l'actuació d'un potent grup de rock, també francès, que es deien Titanic, i el grup català de rock més poderós dels que es fan i es desfan: Iceberg, amb Max Suñer, Santi Arisa, Rafa Escoté i Kiflus. També hi havia vist concerts de Smash o Pau Riba.

Al seu llibre, Regàs explica que, en els primers temps, a vegades rebien la visita de l'escriptor Josep Pla, que hi anava acompanyat del seu amic Joan Sagrera. Pla, després de donar una ullada a la discoteca, passava a fer-la petar al despatx del propietari, el qual afirma que l'escriptor va ser el primer que li va parlar de Llofriu, on Regàs tenia casa.

S'entrava a les sis

Durant un temps la dèria per anar al Maddox el diumenge a la tarda era com una religió. Podies trobar-te a l'altra punta del país, que feies mans i mànigues per no faltar a la cita. Amb la meua colla, prèviament anàvem a ambientar-nos en un bar de Platja d'Aro que es deia Les Bruixes, on feien unes tisanes per tombar-te a les sis de la tarda; de fet, l'hora que s'entrava a la disco!

D'aquelles tardes de Maddox tinc el record d'algun personatge singular, com un xicot del meu poble que es passava l'estona entrant i sortint del lavabo per pentinar-se, o un altre que no parava fins que aconseguia emportar-se una noia cap a la platja, sempre amb l'excusa d'anar a veure la llum de la Lluna.

Maddox no era una discoteca d'iniciació. Més aviat els que ens trobàvem allà havíem tingut el nostre particular aprenentatge en les discoteques locals, que aquells anys proliferaven com bolets, i que han acabat seguint els passos de les sales de cinema: pràcticament han desaparegut totes, llevat de les de les poblacions que continuen atraient gent com Platja d'Aro (i, és clar, punts estratègics com Girona, Empuriabrava o Lloret).

Regàs va introduir les gogós dalt dels pòdiums per animar la festa i també va fer instal·lar el primer làser

La decadència d'un mite

Cap a la segona meitat dels setanta la popularitat de Maddox va començar a baixar. Va ser un fenomen que no vaig entendre. En qüestió de mesos es va passar d'una discoteca totalment atapeïda a un local on els diumenges a la tarda no hi havia pràcticament ningú. Com a únic fet objectiu, recordo l'obertura del Pachá, que es va endur molta clientela de Maddox, però tot plegat tampoc no justifica el buit que va patir la discoteca i que va representar la meua deserció, a banda del fet que em tocava anar a la mili!

Oriol Regàs també va promocionar la discoteca Revolution, de Lloret, que no va arribar mai al nivell de Maddox, ni per arquitectura ni pel públic que la freqüentava. Regàs va ser propietari de Maddox durant 13 anys, fins al 1980. Jo havia deixat d'anar-hi molt abans, i tot i que encara m'hi vaig deixar caure alguna nit, no en tinc cap record especial. El 2005 els darrers propietaris van decidir tancar el local i enderrocar-lo per fer-hi pisos, però actualment encara hi ha el solar.

Joan Ventura Brugulat
és periodista.